

YSTÄVÄKIRJE 4/2010

15.9.2010

Eero ja Pirkko Junkkaala
P.O. Box 585
Iringa
TANZANIA

eero.junkkaala@felm.org
pirkko.junkkaala@felm.org

Puh. +255 75420 5926 (Eero)
Puh. +2557 5420 5906 (Pirkko)

Hyvät ystäväkirjeemme lukijat

Olemme pari viikkoa sitten palanneet Suomesta kotiimme Iringaan. Lomalla saimme nauttia kauniista kesästä ja valoisista illoista sekä osallistua useampiin kesäjuhliin. Oli erityisen sykehdyttävää olla mukana jumalanpalveluksissa, joissa ymmärsi niin liturgian kuin saarnankin ja joissa sai yhtyä virsiin täysin sydämin - suomen kielellä. Saimme yllättäen kohdata myös useita teistä kirjeemme lukijoista. Muutaman viikon lomajakson aikana jäi kuitenkin hiukan häiritsemään se, että monia tärkeitä sukulaisia ja hyviä ystäviä jäi myös tapaamatta. Monia tapasimme kovin ohimennen, harmi, sillä jokaisen kanssa kun olisi halunnut istua iltaa, vaihtaa kuulumisia syvällisemmin ja iloita kohtaamisesta. Lisäksi vietimme muutamia leppoisia mökkipäiviäkin.

Kotiin palatessa oli ilo huomata, että kaikki oli siellä hyvin, sillä apulaisemme Aida ja puutarhurimme Obia olivat huolehtineet tehtävistään poissa ollessamme. Iringassa puhaltavat edelleen melkoiset tuulet, mutta ne ovat selvästi leppeämpiä. Ilma onkin lämpenemässä pikku hiljaa. Jakarandat ovat aloittaneet kukintaansa. Kohta kotikatumme vierustat loistavat sinisenään jakarandoista.

Afrikka opettaa

Menin (E) pankkiin ja näin sadan ihmisen jonon. Meinasin kääntyä takaisin ja tulla huomenna uudestaan. Sitten päätin kuitenkin mennä seisoskelemaan pitkään, kiemurtelevaan jonoon ja huomasin ajattelevani, että mikä kiire tässä on valmiissa maailmassa. Toisena päivänä kuljin kaupoissa ja etsittäviä asioita ei meinannut löytyä. Kaikkeen tarvääntyi aikaa taas tavallista enemmän ja aitona suomalaisena ajattelin, kuinka nytkin menee aika hukkaan. Siinä sitten odotellessani oivalsin, että eihän tämä mitään hukka-aikaa ole. Tämä on oikeaa aikaa.

Apulaisellamme Aidalla oli ollut tavallista enemmän töitä. Sanoin (P) hänelle: "Pole na kazi", siis: Voi, kuinka paljon sinulla onkaan nyt työtä, mutta yllätyksekseni hän vastasikin hymyillen: "Kazi ni baraka", mikä tarkoittaa: Työ on siunaus.

Mekin opetamme

Tämä syksy merkitsee tansanialaisille eduskunta- ja presidentin vaaleja. Kaikkialla näkyy pääasiassa nykyisen presidentin suurikokoisia mainoksia. Vaalit ovat lokakuussa. Niiden takia yliopisto-opiskelun alkaminen lykkääntyy marraskuun alkuun. Opiskelijat voivat äänestää nimittäin vain kotipaikkakunnillaan ja vasta sitten palata opiskelukaupunkeihinsa. Eero käyttää tämän "hukka-ajan" kirjoittamalla Uuden Testamentin johdanto-oppia tšekäläisille opiskelijoille. Viikon 38 olemme kumpikin Mwanzassa opetustehtävissä, Eero evankelistakurssilla ja minä ohjaamassa Pyhtilän tyttöjen äidinkielen opiskelua.

Minun työni on siis Mwanzan koululaisten osalta ennallaan. Morogorossa on lisäksi kaksi uutta koululaista, jotka muuttavat myös Mwanzaan vanhempien kielikoulun päätyttyä marraskuun lopulla. Muilta tosin työni on hiukan muotoutumassa uudelleen, aika näyttää, miten.

Kirkossa

Kihesan seurakunnan jumalanpalveluksesta näyttää muodostuneen meille kotikirkko. Messun jälkeen kokoonnutaan aina vielä kirkon pihalle niin, että miehet asettuvat vasemmalle puolelle ja naiset oikealle puolelle pihaa. Kuoro on useimmiten heidän välissään. Papit tulevat kirkon portaille. Siinä on myös usein kolehtina tuotua tavaraa, joka huutokaupataan. Tällä kertaa oli iso säkki maissia, kookas banaaniterttu, kani ja kana sekä perunoita. Lopuksi papit siunasivat kirkkoväen.

Imaamin todistus

Tapasin (E) Yusufin evankelistakurssilla. Hän kertoi tarinansa ja se oli niin koskettava, että haluan jakaa sen teille. Yusuf syntyi muslimiperheeseen. Myös hänen isovanhempansa olivat muslimeja. Lahjakkas poika pantiin koraanikouluun, jossa hän ennen pitkää oppi Koraanin 30 lukua ulkoa arabiaksi. Sisältöä ei tarvinnut ymmärtää, sillä tekstin resitoiminen riitti. Ennen pitkää hän pääsi moskeijaan rukouksen johtajaksi, imaamiksi. Hänen tehtävänään oli seistä toisten rukoilijoiden edessä toistamassa Koraanin sanoja. Takana suorissa riveissä olevat toiset rukoilijat lausuiivat määräajoin "aamen", vaikka hekään eivät ymmärtäneet sanotun sisältöä. "Allah ei osaa muuta kieltä kuin arabiaa", Yusuf sanoi.

Myöhemmin Yusufille tuli mahdollisuus käydä muitakin kouluja. Hän sai työpaikan valtion virastosta ja avioitui musliminaisen kanssa. He saivat kolme lasta. Tämä avioliitto ajautui kriisiin ja Yusuf otti avioeron islamin lakien mukaan. Pian sen jälkeen hän rakastui naiseen, joka oli luterilainen kristitty. Voidakseen mennä tämän kanssa naimisiin Yusuf edellytti, että vaimon oli käännyt islamin uskoon. Tämä suostuikin vaihtamaan uskontoaan ja häät pidettiin islamilaisin menoin.

Myöhemmin Yusuf vaurastui ja alkoi viettää sellaista elämää, johon kuului paljon alkoholin käyttöä. Raha toi ystäviä ja vaikutusvaltaa. Jossain vaiheessa valtio ryhtyi vähentämään virastojen työntekijöitä ja leikkaukset veivät myös Yusufilta työpaikan. Perhe jossa nyt oli neljä uutta lasta, muutti toiselle paikkakunnalle ja elanto piti hankkia maanviljelyksellä ja polkupyörien korjaamisella.

Kun minareetista kaikui aamuisin rukouskutsu, Yusufin vaimo lähti moskeijaan rukoilemaan. Eräänä päivänä tytär sanoi Yusufille: "Isä, tiedätkö, että äiti ei käykään aamuisin moskeijassa, kuten hän sanoo, vaan kirkossa?" Mies ei ollut uskoa korviaan, mutta päätti seuraavana aamuna seurata salaa vaimonsa puuhia. Ajatus raivostutti häntä niin paljon, että hän otti mukaansa viidakkoveitsen, jotta voisi tappaa vaimonsa. Hän varjosti vaimoaan etäältä ja toden totta, tämä meni kirkkoon. Ovella vaimo huomasi miehensä seuraavan ja riensi nopeasti huoneeseen, jossa pappi ja seurakunnan vanhimmat olivat. Yusuf ryntäsi vihasena perässä ja huusi: "Miksi olette tehneet minun vaimostani luopion?" Sakastin väki oli hetken peloissaan, kunnes pappi katkaisi hiljaisuuden sanomalla, että Tansanian lakien mukaan jokainen saa valita oman uskontonsa, kunhan ei riko lakia. "Sinun vaimosi ei ole rikkonut lakia, joten hänellä on oikeus tulla tänne", pappi lausui ja jatkoi: "Sinäkin olet tervetullut kirkkoomme. Tule katsomaan, miten rukoilemme. Ei sinun tarvitse vaihtaa uskontoasi."

Itselleenkin yllätykseksi Yusuf jäi istumaan takapenkkiin juuri alkaneeseen jumalanpalvelukseen. Kun kirkon tapojen mukaan tuli se hetki, jolloin ensikertalaiset esitellään, Yusuf yritti piiloutua toisten taakse. Pappi pyysi kuitenkin ystävällisesti Yusufia lausumaan tervehdyksen. Kaikki tiesivät, kuka tämä tunnettu kotikylän muslimi oli. Yusuf nousi seisomaan

ja sen sijaan, että olisi lausunut oman tavanomaisen tervehdyksensä Allahin nimeen, hän kuuli itsensä sanovan kristittyjen tervehdyksen: "Bwana Yesu asifiwe!" "Herra Jeesus olkoon ylistetty!" Seurakuntalaiset alkoivat vimmatusti taputtaa kuultuaan tällaisen häkellyttävän lauseen Yusufin suusta.

Jumalanpalveluksen jälkeen Yusufin viha oli laantunut ja jokin uusi outo tunne oli tullut tilalle. Hän pyysi papilta Raamattua. Kotiin mentyään hän alkoi tutkia saamaansa kirjaa. Hän aloitti Ensimmäisen Mooseksen kirjan alusta ja lukiessa into ja kiinnostus kasvoivat koko ajan. Sitten hän muisti, että Raamatussa oli kaksi osaa, ja siirtyi lukemaan Matteuksen evankeliumia. Evankeliumin loppuluvut Jeesuksen kärsimisestä, kuolemasta ja ylösnousemuksesta puhuttelivat kovasti. Kuinka voi joku kärsiä tällä tavalla toisten syntien puolesta? Ja että noussut kuolleista! Muhammed on vielä haudassaan, mutta Jeesus on noussut ylös. Vähitellen kristinuskon sanoma alkoi osoittautua vahvemmaksi kuin islamin.

Kolmen kuukauden kuluttua erikoisesta kirkkokokemuksestaan Yusuf pyysi, että hänet kastettaisiin. Pappi epäröi ensin, mutta Yusuf kysyi, että jos hän nyt kuolisi, kuolisiko hän kristittynä vai pakanana. Hetken mietittyään pappi suostui kastamaan heti. Yusufin kastepäivä oli 31.10.1999. Pitkään Jeesuksen opit ja Muhammedin opit kulkivat mielessä siten, että teki mieli vertailla, kumpi on parempi. Jeesuksen tuoma ilo ja elämänmuutos kuitenkin saivat yhä enemmän tilaa. Vanhat muslimiystävät sanoivat tuttavuutensa täysin irti. Tämä merkitsi melkoista yksinäisyyttä, mutta toisaalta elämä kristittyjen parissa toi paljon uutta tilalle. Vaimo oli äärettömän onnellinen tästä ratkaisusta. Myöhemmin Yusufin vanha äitikin tuli kristityksi.

Yusuf pääsi opiskelemaan kristinuskon perusasioita ja sisimmässä oli kova palo päästä todistamaan uudesta uskosta. Hän saikin tilaisuuksia julistamiseen ja neljä vuotta kasteensa jälkeen hänen kutsuttiin seurakunnan evankelistaksi. Vähitellen vanhat muslimiystävät ovat alkaneet jälleen tervehtiä. "Minulta ei ole mitään puuttunut", Yusuf sanoo iloisena hymyillen. "Enää ei mene rahaa turhuuksiin ja vaikka sitä ei ole paljon, on kuitenkin riittävästi. Kun etsin ensin Jeesusta, saan kaiken muunkin."

Jumala voi

Yusufin todistus kertoo meille, ettei Jumalan ihmeiden aika ei ole ohi. Jumala kuulee rukouksemme ja hän on erikoistunut mahdolltomuuksiin. Meidän mahdollisuuksiemme loppuessa hänen mahdollisuutensa alkavat. Kun omaan tai läheisten elämään tulee pahoja solmuja, rukouksen kanava on aina auki. Rukoillessamme emme huuda tyhjyyteen vaan Isälle, joka haluaa lastensa parasta. Siksi mekin pyydämme jälleen saada sulkeutua esirukouksiinne.

Jumala teitä jokaista siunatkoon!

Pirkko ja Eero